

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR SETEMBRE

Són les tres de la tarda i, si no fos perquè estem de vacances, diries que tens tots els números d'estar a punt de patir un atac d'ansietat de tanta calor acumulada. Tant se val on siguis, pot ser en un poblet d'una illa mediterrània, amb la pell torrada, fent un últim bany en una platja amb l'aigua massa calenta i la sorra massa atapeïda de gent, o en una ciutat, plena de catedrals imponents i terrasses on et cobren la cervesa a preu de mariscada.

La meua intuïció diu que siguis on siguis la sensació general és lleugerament menys idíl·lica de com te la imaginaves un mes enrere, tancat al cubicle de la teua feina, mort d'avorriment. Vull dir que sí, que no fotre res en tot el dia és collonut, i que tenir l'opció d'agafar un llibre més de deu minuts seguits és com teletransportar-te a un passat que malauradament ja no tornarà. Però, tret que el sol t'hagi recremat les neurones, alguna cosa et diu que de tots els mesos per poder fer el gos i tombar una mica, aquest que ara carregues a l'esquena com una motxilla, aquest agost tan idíl·lic, és el més equivocacat, emprenyador i mal dissenyat per fer-ho amb una mica d'èxit.

També saps que això no ho diràs mai en veu alta als altres, que quan tornis a la rutina amb el teu moreno paleta i l'esquena tota pelada afirmaràs que aquests dies de vacances estivals van ser el més semblant a passar uns dies al paradís. Per alguna cosa al teu costat tens parella i un fill i gent que t'estimes a qui no vols aixafar la guitarra; però quan fas una pujada sota el bat de sol enmig del casc antic d'una ciutat centreeuropea mentre el termòmetre supera els trenta-nou graus, no pots evitar la sensació inquietant que estàs fent el préssec. No ho pots evitar, alguna cosa et diu que aquest recorregut tan pintoresc i fascinant es mereix un clima més amable. I t'adones que alguna cosa no funciona quan arribes a un castell del segle disset i l'única cosa que t'importa és trobar un bar i fotre't una canya ben gelada.

I és que potser toca fer un pensament i adonar-nos (i reconèixer) que l'única cosa sensata que es pot fer a l'agost és el que feien els nostres avis, en aquells temps en què tombar per vacances i mostrar-ho a tothom no era obligatori: quedar-se a casa, abaixar les persianes i esperar que arribi el setembre d'una punyetera vegada.*

LLUÍS
GAVALDÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

JOAN ROSSELL

BERTA JARDÍ “AVISA QUE HI HA UNA PEDRA, NO L'APARTIS”

FRANCESC ORTEU

A mi i als meus cinc germans ens van educar sense tele i sense diversions consumistes. Vaig créixer en una família de la burgesia culta de Barcelona, pensant que era normal tenir a la biblioteca de casa llibres que havien escrit el pare o l'avi.

L'home del barret en parla, de la teua família.

El protagonista, Heribert Casany, era germà de la meua àvia. Va ser amic de Joan Miró i Lola Anglada, i als 36 anys va decidir deixar el món de l'art per fer-se capellà. Tot això em va semblar prou interessant per aventurar-me a imaginar la seva vida.

Qualsevol família és plena d'històries sorprenents.

Estem envoltats de persones que, quan marxen, s'emporten històries que no hem pogut arribar a compartir. Aquesta àvia ens explicava que muntava a cavall i que el seu pare era propietari de la companyia de carruatges més important de Barcelona

i que també tenia una escola d'equitació.

Dediquem hores i hores a les sèries de televisió i les històries de veritat es van perdre.

El pare va morir fa uns anys sense que jo li hagués preguntat moltes coses que ara voldria que m'expliqués. Als meus fills, si ve a tomb, els procuro explicar els meus records i històries personals. Però segur que quan jo ja no hi sigui també tindran la recança de no haver-me preguntat això o allò. Així és la vida.

Ara que ja són grans, com resumiries la manera com els has educat?

Els i jo ens hem educat alhora. Les criatures arriben sense manual d'instruccions i tu has d'anar dibuixant la carta de navegar. Per a mi, educar vol dir advertir els fills de les pedres que es poden trobar en el seu camí, però no apartar-les. Ells han d'ensopegar i potser també han de caure. La meua feina com a mare

Esriptora i mare del Martí i l'Andrea, de 33 i 25 anys. Aquesta setmana publica la novel·la 'L'home del barret' (Ed. Univers), que reconstrueix la vida d'un personatge vinculat a l'autora que va ser retratat per Joan Miró

és ser a prop quan això passi per ajudar-los a aixecar-se.

Què et va resultar més difícil? Quan miro enrere, veig que ara continua sent igual de problemàtic aconseguir una plaça en una escola pública al barri, o que el calendari de vacances escolars sigui menys extens i irracional. Per no parlar de les dificultats de les dones per conciliar feina i maternitat. La societat no ha avançat gens en aquest terreny.

Això va ser el més complicat... Vaig viure la infància dels fills quadrant els horaris de l'empresa, l'escola, les extraescolars, els cangurs. Agafava avions a hores intempestives, resolva incidents domèstics o escolars per telèfon, i havia de veure a la feina com algun home sense compromisos familiars em feia el llit perquè podia permetre's el luxe d'estar-se a l'oficina tant com volgués.

De les moltes històries familiars, quina era la preferida dels teus fills?

N'hi ha una que apareix al llibre. Va ser un enfrontament armat que es va produir el 18 de juliol del 36 al xamfrà de Llària amb Diputació. Uns homes disparaven parapetats darrere de cavalls morts. El fotògraf Agustí Centelles en va fer una fotografia que va fer la volta al món i va ser portada del *Newsweek*. Allò va passar davant de casa dels avis, on vaig néixer. Recordo que l'àvia m'ensenyava marques de projectils que encara hi havia a la meua habitació.*

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITOR GRÀFIC Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat